

Meningerne være delte, og navnlig skal jeg erkjende, at det er forklarligt, at Regjeringen, som har et særegent Ansvar for Opretholdelse af Fred og Orden her i Landet, kunde se og maatte maatte se noget anderledes paa en Sag end Andre, som ikke havde et saadant Ansvar at bære. Men lad det ogsaa være som det er, saa tror jeg dog ikke, at der er Nogen her i Landet, som for Alvor vil paastaa, at der nu er nogen Fare for Oprør eller Spektakler, som gjør det nødvendigt at have en ekstraordinær Militæreskorte paa Benene for at lue saadanne Uroligheder. Jeg veed vel, at saa er der dem, der sige: Ja, men selv om man ikke har Grund til nu at frygte for en saadan Fare, har det dog vist sig, at Gendarmene kunde gjøre Nytte paa mangen en anden Maade, at de navnlig ere saa fortræffelige til at jage Bagabonder bort, som streife omkring paa Landet, og det er en almindelig Klage, at Politivæsenet paa Landet lader Meget tilbage at ønske. Jeg siger dertil: Lader os være ærlige, er der Nogen, som virkelig tør sige, at Gendarminstitutionen blev tilveiebragt for at bøde paa det almindelige Landpolitisk Svagheder. Er der Nogen, der tør paastaa, at den virkelig blev tilveiebragt for at passe paa Bagabonder? Det er der jo Ingen, der for Alvor vil sige. Og lad Landpolitiet være vagt og trænge til Forbedring, saa er der dog vel heller ikke Nogen, der for Alvor kan sige, at disse Forbedringer nu skulde være saa paatrængende nødvendige, at det skulde være fornødent at gribe til ekstraordinære, til provisoriske Foranstaltninger for at afhjælpe Manglerne. Den Indretning, Landpolitiet har nu, har det havt i flere Menneskealdrer. Ganske vist har det havt og har fremdeles sine Brøst, men at det netop nu skulde være saa nødvendigt at reformere det, at man uden at forhandle og lovgive om den Ting paa almindelig Maade skulde være nødt til at opretholde en saadan ekstraordinær Foranstaltning, som Opprettelsen af Gendarminstitutionen er, i Følge en provisorisk Lov, det kan dog vist næppe Nogen for Alvor paastaa. Nei, der er visse- lig meget Saa, eller som sagt, maatte Ingen, som i Virkeligheden holder paa Gendarmene for Gendarmernes egen Skyld. Sagen er, at bagved Gendarmene ligger, som det ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører, et politisk Spørgsmaal, og jeg kan ikke Andet end ønske, at man maatte gjøre sig det rigtig klart, hvilken Betydning dette politiske Spørgsmaal har; thi før man har gjort sig dette rigtig klart, kan man heller ikke blive enig om, hvad man skal gjøre for

at komme uden om denne Vansteligheid, uden om denne Hindring for at vende tilbage til lovbordnede Tilstande. Forsaa vidt kommer jeg til at omtale et Punkt, der jo allerede er omtalt af den ærede Ordfører. Jeg kunde ganske vist for en Del slutte mig til hans Udtalelse, men i enkelte Henseender ønsker jeg dog at gjøre en noget forskjellig Opfattelse gjældende. Jeg kommer derhos til at konkludere paa en anden Maade end han, og jeg finder derfor ingen Anledning til at fratage Ordet i Genhold til hans Udtalelse. Jeg vil kun minde om, at i Fjor gik man i en stor Del af Sessjonen og levede, om jeg saa maa sige, mellem Frygt og Haab med Hensyn til Spørgsmaalet, om der skulde komme Noget ud af Samlingen, om man skulde naae til en ordinær Finantslov. Det endte jo med, at der ikke kom nogen ordentlig Finantslov, men man trøstede sig selv, og navnlig trøstede det høie Landsting med at henvise til, at Betingelserne for at komme ind i de gode, gamle Tilstande vare langt bedre til næste Aar. Det blev endogjaa sagt, at man et og andet Sted gik videre i sine Bevillinger, som man kaldte det, altsaa i sine Anbefalinger af Bevillinger, end det i og for sig var strengt nødvendigt, for paa den Maade at sjerne Anstødsstene for en kommende Finantslov og altsaa lette Afdgangen og Udgiften til at komme til Overenskomst og Forstaaelse i det paafølgende Finantsaar. Nu staa vi i denne Session, og nu synes det at skulle gaa akkurat ligesom i Fjor; man trøstet sig med Forhaabninger, de blive svagere og svagere, alt som Enden nærmer sig, og til sidst er man tilbøjelig til at opgive det Hele, saa skulde vi vel ogsaa i Aar ligesom i Fjor nødes med den stakkede Trøst, at, hvad der ikke opnaas denne Gang, kan man opnaa en anden Gang. Jeg kan for mit Vedkommende ikke Andet end advare imod, at man lader sig daare af saadanne Forhaabninger, for ikke at kalde dem Illusioner. Jeg ser ikke, at der er mindste Grund til at tro, at de Vansteligheder, virkelige eller indbildte, der ere til Stede i Diebliffet for at naae til en Overenskomst, skulde blive mindre ad Aare.

Det forekommer mig, at Vanstelighederne sjældent blive mindre, ved at man omgaar dem, ved at man udsætter alvorlig at gaa i Lag med dem. Det forekommer mig, at det ikke kan negtes af Nogen, der med Opmærksomhed har fulgt med Begivenhederne, med Udtalelserne, med Handlingerne paa Rigsdagen og særlig i Folkethinget, at det virkelig med Sandhed kan siges, at der er tilstede et alvorligt og inderligt Døstte nu, om at komme ud af de Tilstande, som jeg